

Glasnik sv. Josipa

list o katoličkom životu hrvatskoga naroda
God 71 ožujak 1943

25662

Glasnik sv. Josipa
Izlazi svaki mjesec u Zagrebu
Ciena mu je za godinu 1943.: Za Nezavisnu Državu Hrvatsku Kn 30.—; za Istru Kn 50.—, za inozemstvo Kn 50.—, za Ameriku Kn 50.—.
Naručbe, predplata i reklamacije šalju se na: Upravu »Glasnika sv. Josipa«, Zagreb, Frankopanska ulica br. 17 (Samostan ss. Milosrdnica).
Broj čekovnog računa 34.582.

Darovi:

Darovali su za fond i proširenje »Glasnika sv. Josipa«: Po 50 Kn E. Krist, Nuštar; I. Ceković, N. Dikanovci; A. Lončka, N. Sarajevo; M. Bertić, Privlaka; F. Ptiček, Brandenbaum; Š. Sabljak, St. Mikanovci; Lj. Ritz, Zagreb; St. Ornik, Zagreb; D. Marinčić, Bribir; A. Kauzlarić, Fužine 45 Kn. **Po 40 Kn:** A. Blažević, Zagreb; K. Tomčić, Dubrovnik; M. Venko, Zagreb. **Po 30 Kn:** M. Vincent, Lipovljani; H. Traer, Čerević; U. Pelko, Zagreb; A. Weutz, Zagreb; M. Zmajšek, Zagreb. **Po 25 Kn:** T. Pikček, Vinkovci; A. Kovačević, Račinovci. **Po 20 Kn:** K. Tesar, Zagreb; A. Boroša, Gor. Stubica; M. Marošević, Čerić; M. M. Zagreb; A. Igl, Zagreb; M. Ilić, Zemun; V. Katunar, Zagreb; I. Bratulić, Zagreb; J. Dantanac, Dražica; M. Zdjelar, Dražica; I. Jovanović, Metković; J. Klobuk, Pos. Bregi; S. Medanić, Samobor; R. Kajbar, Zagreb; S. Matoć, Zagreb; M. Vuić, Drenovci; B. Živković, Fužine; F. Pavlović, Metković; F. Gundić, Zagreb; A. Katić, Zagreb; P. Lj. Horvat, Zagreb. **Po 15 Kn:** Obitelj Tomčak, Zagreb; A. Paleškić, Kreševo; M. Cubig, Petrinja; K. Balent, Zagreb; A. Čehovski, Pos. Podgajci. **Po 10 Kn:** Z. Im, Zagreb; A. Rahija, Zagreb; K. Kujundžić, Zagreb; F. Švabik, Dubrava; K. Mežnarić, Sesvete; M. Pavičić, Zagreb; J. Ukmar, Zagreb; Obitelj Gjureković, Zagreb; M. Bakran, Zagreb. **Po 5 Kn:** P. Petrović, Podr. Podgajci; J. Hagara, Zagreb; M. Habjanić, Zagreb; T. Badurina, Zagreb; B. Haberl, Zagreb; A. Sterle, Zagreb.

ZAHVALNICE

Godine 1927. tako sam oboljela, da više nisam bila sposobna za posao. Išla sam liečniku. On ne nađe na plućima ništa do jedne tamne točke. Za nju reče, da nije opasna, i da mi od nje ne bi smjelo biti tako zlo. To je bilo u Splitu. Međutim sam došla u Zagreb u našu kućnu bolnicu. Bila sam tako slaba da su svi, koji su me vidjeli, rekli, da ne ću dugo živjeti. Pošto kućni liečnik nije mogao ustanoviti pravu diagnozu, pošalje me ortopedskom liečniku. Ovaj na prvi pogled ustanovi spondilitis, koji će se morati liečiti više godina. Dobila sam aparat. Morala sam ga nositi čitav dan. To mi je zadavalo mnogo muke, jer sam morala visoko držati glavu. Aparat sam nosila dva mjeseca, no nisam osjećala, da mi je bolje. Nekako od 10.—15. listopada boljelo me jako. Nisam mogla ni sjediti pravo. — Kad sam jednoga dana razmišljala što da učinim, kako da olakšam boli u kralježnicima i na vratu, padne mi na pamet, da će mi pomoći Svetica Miomirisa, sestra Marija Celina, ako joj se budem molila.

15. listopada počnem doista moliti sestri M. Celini 3 Otčenaša i 3 Zdravomarije. Na mjesto, gdje me je boljelo, stavila sam moći svetice. Zamolila sam još i tri druge sestre, da se s jednim Otčenašom pridruže mojim molitvama. Prvi dan boljelo me kao i prije, drugi dan ništa, treći dan opet kao i prije. Napokon sam od boli skinula aparat, no kada sam ga skinula, nije me više boljelo. Peti dan ujutro više nisam osjećala boli. Na svršetku devetnice pošla sam k liečniku, koji se silno začudio i rekao, da ta bolest ne prolazi tako brzo. Čudilo ga i to, da sam se tako liepo oporavila. Ipak je rekao, neka nosim aparat do Nove godine. Poslušala sam ga. Ali kada me započelo boljeti na-

GLASNIK SV. JOSIPA

LIST O KATOLIČKOM ŽIVOTU HRVATSKOGA NARODA

GODINA 71. **OŽUJAK** **BROJ 3**

NJEGOV LIK

Tko ga ne pozna? I nejako diete, kršćanski uzgojeno, pogodit će na slici njegov lik, jer malo je slika na, kojima su prikazani Isus i Marija i još netko treći, a da to ne bi bio sv. Josip. Umjetnici su nastojali dočarati njegov lik. Vedra je lica, dok pruža Gospi zaručnički prsten, a zabrinuta čela, dok sluša anđelovu opomenu u snu, da se ne boji uzeti Mariju u svoju kuću; zadovoljan vodi za ular živinu, na kojoj sjedi Gospa na putu u Betlehem i na biegu u Egipat; u nadzemaljskom uzhitu kleči uz jaslice; blago se smješka, dok Isusu pokazuje alat u radionici; smiren sklapa umorne oči na samrtnom logu. Mnogo je slika na kojima je prikazan s djetetom Isusom u naručaju i s liljanom u ruci, a najviše kao glava svete Obitelji. Ali njegov duševni lik ostaje mnogima tajan.

I jest upravo tako. O većini svetaca zabilježena je bar koja njihova rieč, apostoli su postavili bar koji upit Isusu, iz kojeg možemo naslutiti njihove želje i osnove; mučenici su pjevajući polazili na stratište; crkveni naučitelji su napisali debele knjige; propovjednici su okupljali bezbrojne slušatelje — a o sv. Josipu znamo samo jedno: da je vječito šutio. Nama brbljavim modernim ljudima, koji trčimo za viestima i novostima, koji na ulicama prodajemo pusto znanje, izgleda neznatna odlika sv. Josipa: šutnja. Zaboravljamo tako lako na izreku velikoga crkvenog naučitelja sv. Ivana od Križa: »Bog Otac kazao je samo jednu rieč. To je njegov Sin. On je govori vječno i u vječnom muku. I jedino u muku može ga čuti duša«.

— Vječno rađanje Rieči, druge osobe presv. Trojstva, neprestano stvaranje pojedinih duša — sve se to događa u tajanstvenoj tišini. Znao je to sv. Josip. Rukom je dohvaćao vječnost, jer su mu dlanovi nosili Boga. Zato je šutio. Zacielo, maleno i biedno izgleda to ljudsko znanje, kad se pamet nagne preko ruba zemlje i oči ugledaju — Boga. Kad ne bismo ništa naučili od sv. Josipa nego šutjeti, već bi bilo dosta. Ali ne šutjeti poput gluhoniema čovjeka, nego poput učenika, koji sluša Vječnu Mudrost. Tu je baš ona tajna kršćanske nepobjedivosti: pustinjaci, koji su zaboravili ljudski govor, zatvoreni monasi i redovnice, koji se opasaše zidom, da ne čuju govor svieta — svi su ti glasnije i jače obranili nadnaravni izvor vjere Crkve, nego bezbrojne knjige crkvenih pisaca. Život, a ne rieč; krv, a ne crnilo; duša, a ne papir — moraju svjedočiti za Boga. I svi, koji se budu približili poput sv. Josipa čarobnoj vječnosti, zašutjet će pred njezinom veličinom. Priča se o najvećem naučitelju Crkve sv. Tomi Akvinskom, da je kazao pred smrt, kako bi najradije spalio sva svoja djela, jer mu izgledaju sićušna prema slavi, koju je u viđenju vidio.

Šutio je i radio. To je duševni portret sv. Josipa. U šutnji je dao dokaz poniznosti, u radu dokaz ljubavi. Kao neka svietla vizija provlači se njegov lik kroz evanđeosku poviest. On uviek radi za Isusa i Mariju. Radi bez hvalisanja, bez buke, ne traži priznanja i plaće. Kako mora da je bio sretan, kad je mogao Isusu pribaviti kruh, kad je mogao svojim žuljevima nabaviti mu opravicu. U onu nazaretsku kućicu, u onaj intiman život svete Obitelji naša pamet ne može da prodre. To su sve bliede slike, koje mi iznosimo. Tek blaženici u nebu mogli bi nam kazati, što to znači na zemlji gledati Boga. A ako Krist naplaćuje vječnim nagradama i čašu hladne vode, koliko nije naplatio žuljeve nazaretskog tesara? Jedino na svetoga Josipa možemo doslovce primieniti rieči Isusove: »Dođite blagoslovljeni Otca moga i nasliedite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svieta. Gladan sam bio, i nahranili ste me. žedan sam bio, i napojili ste me. Bio sam gost, i primili ste me na konak. Gol bijah, i obukli ste me«... (Matej gl. 25. 34.—36.). Šutimo i radimo! Ne čekajmo, da ljudski jezik i prolazni darak naplati naš rad za Kristovo kraljevstvo. Pred našim očima nek blista svietla vizija nazaretskog tesara, šutljivog i radišnog do umora.

U njemu tako jasno odsieva dubina poniznosti. Hranitelj kralja svemira mjesto zlatnog odiela nosi priprostu pregaču i mjesto dragocjenih odličja pokazuje pilu i postružnjak. A kako ne bi bio ponizan, kad u svojoj radionici poučava u tesarskom zanatu Isusa, koji se nije sramio, kad su ga nazivali »sinom tesarovim« (Matej, 13, 55). Izučio je Krist sasvim dobro tesarski zanat i nije ga bilo sram, kad su mu kasnije Nazarećani zlobno dobacili: »Odkuda ovomu tolika mudrost? Nije li ovo tesar, sin Marijin? (Marko, 6. 2—3). Bio je dakle Isus poznat kao tesar, a to je naučio u Josipovoj radionici. Kako dubobi osjećaj stida mora da prožme

nas, koji se sramimo i ovog i onog posla, gdje moramo doprinieti malenu žrtvu za slavu Božju! Isus i Josip su prosti tesari, a mi čekamo da nas sviet časti...

Ovo naše kratko razmatranje nadopunimo još jednom krasnom odlikom sv. Josipa: On je prvi čovjek u Novom Zavjetu, koji je vidio anđele. Čisti duhovi dolaze samo k čistima. Treba biti osjetljiv na Božja nadahnuća. Josip je bio anđeo u tielu, zato je bio pod zaštitom anđela.

On postaje učiteljem duhovnog života i učenima i neukima.

Neka se ugledaju u njega one, svietu nepoznate duše, koje su odabrale za životni program: nositi njegov liljan i diete Isusa u rukama. Božanski je to dar i divna izmjena: za prolaznu mladost i sreću bistrih očiju vlastite djece dobiti neuveli liljan neba i Kristove oči...

Neka se u njega ugledaju zanatlije, koji su čestoput potišteni, što je njihov rad nezapažen i necienjen. Zar je malena ciena raditi za Boga i radi Boga? Neka uđu u Josipovu radionicu, pa će vidjeti, da je sav trud lagan i plodonosan, kad se negdje iz kuta smješka diete Isus...

A naši roditelji nek se sjete, da im sv. Josip pruža divan primjer međusobnog poštivanja i ljubavi: On svoje bojazni radi Marijina blagoslovljena stanja nije odkrio ni najbližoj svojti, nego Bogu. —

Molimo svaki dan sv. Josipa! Poslije Isusa i Marije on je baš onaj, koji može najviše na nebu. Znala je to sveta Crkva, kad ga je proglasila svojim zaštitnikom. Znali su to svetci, kao sv. Terezija Avilska, koja je pisala, da nije nikada bila odbijena u svojim molitvama, kad se utjecala svetom Josipu. Jer on je na zemlji bio postavljen gospodarom Božje kuće i svega njegova imanja. A tu odliku nije izgubio na nebu.

Rajmund Kupareo O. P.

CRTICE IZ BOLNICE

I.

Vrieme je liepo, pa često šetam bolničkim vrtom. U bolnici nema upoznavanja ni predstavljanja. Bolestnici nagovaraju jedan drugoga i razgovaraju kao stari znanci.

Liepa jesenja večer. Svršio je blagoslov. Bolestnici i čč. sestre izlaze iz kapelice. Zaostao sam da zapalim cigaretu, kad mi pristupi jedan bolestnik. Moli me cigaru. Star je već. Šestdesetu je prevalio. Kad je zapalio, pljune, obriše brk, ogleda se na kapelicu, te mi reče: »I Vas vidim svako jutro i veče da idete u kapelicu.« »Hvala Bogu, dok još mogu, odgovorih, a Vi?« »Ne sjećam se, da sam ikad bio u crkvi, od onda, kad sam se oženio pred četrdeset godina«, reče smiešeći se, ali ipak nekako tugaljivo. »Ne

bojite se smrti?« upitao sam ga. »O, da znate, kako se liepo sa Spasiteljem živi, a još ljepše umire!«

Drugi dan, čim me je opazio, pride k meni i nastavi jučerašnji razgovor. Strah ga je smrti. Vidim, užasno pati od toga straha. Savjetovah mu izpovied. Pamtio je vrlo dobro i kroz nekoliko dana brzo naučio potrebne molitve, polazio u crkvu i konačno se u oči blagdana Krista Kralja izpoviedio. Na sam blagdan slušao je tri svete mise: Jednu za pripravu za sv. Pričest, pod drugom misom se pričestio, a pod trećom zahvaljivao, kako mi je sam to veselo i ponosno pripoviedao.

Sve do objeda šetao je sa mnom po dvorištu, vrlo radostan i veseo. Poslije podne ga nisam vidio. Oko 9 sati naveče dođe sestra po mene, da me starac želi vidjeti. Upravo je primio zadnju pomast, kad sam došao.

»Sad me nije strah umrieti. Svaki čas očekujem smrt. O, hvala Vam! Sad razumijem Vaše rieči, s Isusom se liepo živi, a još ljepše umire.«

Još nekoliko rieči, pa nekoliko uzdaha, i s riečima: Isuse, Marijo i Josipe, bez muke se preselio na drugi sviet.

— — — — — — — — — —

II.

Upoznali smo se pred bolničkom brzoglasnom postajom. I jedan i drugi čekali smo na red. Tuži se, da ima žučne kamence i bolest na dvanaestniku. Sutra će na operaciju. Žena kao žena, brinula se za sve, pa i za njegovu dušu. Naručila je za sutra ujutro izpovjednika, ali se mužu ne će nikako u izpovjedaonicu. Konačno mi priznao jednu svoju tajnu... Odgovorio sam mu, da nema drugog izlaza, već neka zovne ovdje našega bolničkog župnika, dade mu izjavu, pa će župnik sve urediti, a možda će se moći onda i izpoviedati prije operacije. Nije poslušao moj savjet. Pobjegao je iz bolnice bez operacije!

A razlog? U jednom bezglavom trenutku i nepromišljenosti, družtvu za volju, napustio je sv. majku Crkvu i prešao starokatolicima. Ima tome već nekoliko godina, a žena mu valjda ni danas to ne zna.

— — — — — — — — — —

III.

Šestnaest joj je godina. Liepa je, crnka, ali kakogod liepa, tako i ružna. Kune, da je strahota slušati. Samo se švrlja oko ranjenih vojnika, ali i oni se zgražaju nad njenim kletvama. Puši javno, bez ikakva stida, a pričaju, da i svoju jadnu majku tuče.

Bolest je pritisnula jače. Nikuda iz kreveta. Druge bolestnice ne izlaze joj ni u čem u susret. Ona kune, viče i galami, ali sve uzalud. Jednom joj reče susjeda bolestnica: Ivka, nemoj kleti, budi skromna i ponizna, pa ćemo ti svi pomoći, ovako nitko.« Druga bolestnica, jedna djevica, molila se stalno Presv. Srdcu, da Ivku gane i prigrli k sebi.

I zbilja! Nakon nekoliko dana nije čuti više kletve iz Ivkinih ustiju. Svi su sad prema njoj dobri i pažljivi.

A naša Ivka, ne samo što sada moli zajedničku krunicu, nego se danas i izpoviedila.

— — — — — — — — — —

IV.

»Som 150 kg!« Već je dugo u bolnici. Ne znam kako su, i tko je to izračunao, ali ima tamo u njegovoj sobi u »tefteru« zapisano, da imade smrtnih grieha kao som 150 kg težak!

A on? Kad vidi svećenika, ili se pokrije preko glave, ili ako je moguće, pobjegne iz sobe. Ako ga sretne na dvorištu, onda tri puta pljune i bježi na drugu stranu.

Jednoć je sjedio s nekoliko bolestnika na klupi u dvorištu, kad ga zapita jedan bolestnik, zašto bježi od svećenika. Odgovorio je tako nezgrapno, da je dobio od istog bolestnika liepu zaušnicu. Rekao je, da će svaki dan podnieti i 100 takvih zaušnica, ali svoje mišljenje ne će promieniti.

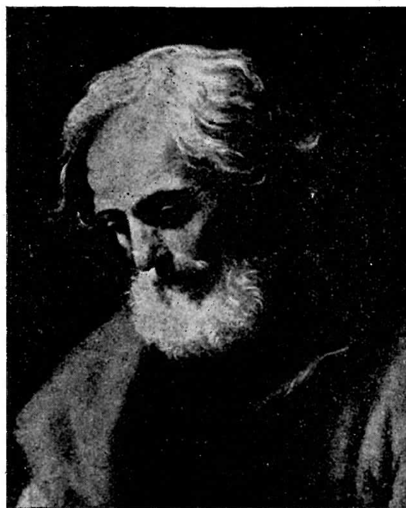
Ali dogodilo se čudo! Bolestnik, koji leži desno od našega »soma«, isto je kao on, ako ne som, a ono somić. Mučio se pred smrt tri dana. Grozne je muke trpio, tako da ni som nije mogao podnositi. Kad muke nikako nisu prestajale, niti smrt dolazila, zavapi bolestnik iz svega glasa: »Bože, daj da umrem, da se više ne mučim; kajem se, kajem se,« primi svećenikovu desnicu, poljubi je, i izdahnu.

Bolestnik, koji je ležao s lievu stranu našega soma, bio je nabožan, skroman, strpljiv kao Job. Umro je brzo sa smieškom na ustima.

Drugi dan iza toga čekao je som svećenika na hodniku i molio ga tiho, kad bi ga mogao izpoviediti? Iako je to svećenika iznenadilo, ipak mu odgovori, kad god zaželi, neka dođe u crkvu i javi se s. sakristanki. »E, ali me treba i podučiti, ja ništa ne znam nego ono sramotno.« »Pa dobro,« reče blago župnik, »sve ćemo to mi, dragi moj some, urediti.« I zaista za nekoliko dana ujutro, iza kako se izpoviedio i pričestio, uleti naš som u sobu. »Heureka! Brišite iz teftera 150 kg; to je bruto težina, sada će velečastni ustanoviti, kolika je netto težina!..« I naš som sada dieli zaušnice onim bolestnicima, koji kunu!

Leo Cvitovac

TIHI SVETAC

Bio je jedan svetac, komu bi prsi
klonule pod težinom tesarskog alata,
a čije je ruke prepune žuljeva
ljubio Isus ko struk bielih sunovrata.

Bio je jedan svetac, komu su dane
mjerili potezi pile i postružnjaka,
na čijem je triešću i pilotini
sjedao Isus ko na vuni mekih oblaka.

Bio je jedan svetac, koji je tesao drugima
kao što danas bezbrojni tešu ljudi,
a koji je bio sretan, da mu Gospa hranu sprema
i da mu je Isus u posudi nudi.

Bio je jedan svetac, koji je vječito šutio,
jer je slušao tepanje božanske Rieči,
a komu je krasan kovčeg iztesao Isus,
kad je morao mrtav u zemlju leći.

Rajmund Kupareo O. P.

Razgovori s hrvatskim majkama

3. Pravo djece na vjerski odgoj

Odkako postoji sviet, nitko nije donio takove zakone za zaštitu djece kao Isus Krist. U tim zakonima nalaze se i temeljna načela za odgoj djece.

Prvi zakon glasi:

»Pustite djecu i ne zabranjujte im dolaziti k meni, jer je takovih kraljevstvo nebesko« (Mt. 19. 14).

U tim riečima objavljena su neosporiva prava Božja na djecu, jer su ona slika i prilika Božja. A te rieči sadrže i neosporiva prava djece na svoga Stvoritelja i Otca svoga djetinjstva i mladosti.

Prvi je dakle zakon, da Bog ima pravo na djecu, a djeca imaju pravo, da se vode k Bogu.

U ta prava nitko ne smije dirati. Između djece i Boga nitko se ne smije postaviti. U tom zakonu je postavljeno i prvo načelo odgoja djece. Odgoj mora biti vjerski. To znači, da se djeca imaju od najranijih godina, čim dođu k razumu, odgajati u vjerskom duhu. To je pravo i Boga i djece, a sveta dužnost roditelja.

Zato je svaki odgoj bez vjere velika nepravda i protiv Boga i protiv djece. Jer djeca su u svetom krštenju stekla pravo, da se kasnije nauče poznavati Boga i nauku Isusa Krista, da se nauče moliti i da ona, kao nekad jeruzalemska djeca, javno pred svietom riečima i životom svojim priznavaju Isusa Krista i da mu pjevaju Hosana.

Nikakova vlast ovoga svieta ne smije ma i pokušati, da taj vjerski odgoj sprječava. Tà djeca su u ljubavi Kristovoj na prvom mjestu i zato pripada njima prvo mjesto i u crkvi pred oltarom i pred samim svetohraništem. Diete ima dakle pravo na slobodan put do Isusa Krista.

Sada dolazi pitanje: Kako će majka odgojiti djecu u vjerskom duhu? Da li je treba u tome posebno poučavati, ili će ona to i sama pogoditi?

Ja držim, da majka ne treba u tome posebne pouke. Njezin materinski osjećaj će sam pogoditi način, kako će pokazati djeci put do Isusa Krista.

Ali tu imam spomenuti tri uvjeta, da majka uzmogne s uspjehom taj odgoj u vjerskom duhu izvršiti.

Prvo. Majka mora i sama biti duboko prožeta duhom sv. vjere. Jer kako će uciepiti u dušu djece duh žive vjere, ako je ona sama u vjeri mlaka, hladna, površna i nehajna? Kako će podati djeci svojoj ono, čega sama nema? Naše starinske bake nisu znale ni čitati ni pisati, ali su znale odgajati djecu u strahu Božjem. Uzalud će zato majka učiti svoje diete znak sv. križa, neku molitvicu u čast anđela čuvara, pripoviedati mu o malom Isusu i svetoj Djevici Mariji, ako to vrši samo onako izvana, jer njezino diete to rado sluša i prve molitvice sladko tepa. Od svega toga će malo ili baš ništa ostati za kasniji život, ako to ne vrši žarom dubokoga vjerskog osvjedočenja.

Drugo. Majka mora s velikom ljubavlju voditi brigu za vjerski odgoj djeteta i u godinama, dok ono ide u školu. Posve je krivo prepustiti taj odgoj jedino školi. Imade roditelja, koji misle, da je za diete dovoljno, što uči u školi vjeronauk, a ne misle, da će se istine vjeronauka tek onda utisnuti u dušu i uhvatiti dubokog koriena u srdcu djeteta, ako diete vidi, da se roditelji živo zanimaju, što diete uči iz vjeronauka u školi, s njime o tom razgovaraju, toplo ga izpituju i neprestano opominju, da je to najvažnije za život.

Treće. Majka mora i poslije svršene škole i dalje odgajati djecu u vjerskome duhu. Strahovito griešе one majke, koje su svoju djecu, a pogotovo djevojčice, za prvu sv. pričest i za sv. krizmu liepo obukle, odpratile u crkvu, još ih možda dale slikati i misle, da su time izvršile svoju dužnost vjerskog odgoja. One posve krivo misle, da je diete već dosta veliko, te i samo znade, što smije, a što ne smije činiti. A baš je obratno! Baš u tim godinama rasta i sazrievanja djeca trebaju jaki vjerski odgoj, da ostanu na pravom putu.

Prvi zakon Isusa Krista traži dakle, da se djeci dade slobodan put do Boga, jer to je pravo Boga i djece. A majke su dužne, da taj put pokažu.

MARIJINI VITEZOVI

Pripoviest iz 13. stoljeća — Felix Nabor

1. poglavlje

Zadaća mladog viteza

Ponosni dvorac Marijino brdo obasjan je suncem. Poput snažnog i vjernog čuvara diže se njegov vitki toranj sa stražarnicom prema modrom nebu i naviešta čitavoj zemlji, da ovdje vladaju vitezovi Križari, da su oni ovdje pod okriljem nebeske Kraljice usadili barjak sv. križa.

Plemenito vitežtvo služi presvetoj Djevici najčišćom ljubavlju. Zato njezin kip resi vanjski zid kapele i predivnim bojama sja iz tamne udubine.

Mladi vitez redovnik visoka i vitka stasa, svježega, ozbiljnog i junačkog lica, oko kojega lepršaju pramenovi plave brade, prolazi trgom. Kod Gospina se kipa zaustavlja, a po svemu izgleda, da je spreman za putovanje. Na vitežko odielo navukao je oklop, oko bokova pripasao mač, a na svietloj su mu kacigi tri čapljina pera. Osobito ti u oči udara crni križ na plaštu, koji u svojoj snježnoj bjelini blista na suncu.

»Marijo, uzvišena nebeska Kraljice«, započne on i nakloni se duboko pred njezinim kipom. »Tebi sam posvetio čitav svoj život! Ti si moja kraljica i majka. Prije nego odem odavde, ponovno Ti zavjetujem ljubav i vjernost. Molim Te, štiti me na putu, te mi izmoli milost, da se sretno vratim u ovaj, Tebi posvećeni grad. Amen.«

Suncem obasjani kip Gospin kao da se smieši mladome vitezu, pa on sav uznesen, počne tiho pjevuckati neku Marijinu pjesmicu. Pjevuckao ju je još i onda, kad je već ušao u dvor, da se najavi velikomu meštru, svome poglavaru:

Rajski cviete, zemlje nada,
Vladarice Božjeg grada,
Melem svakoj našoj rani
Po Tebi nam sretni dani.

Otajstvena ružo prava,
Ljubičice skromna plava,
Božanstvena slasti čista,
Predhodnice Spasa Krista.

Kad je veliki meštar reda, gospodin Siegfried, ugledao mladića, razli mu se po ozbiljnom licu smiešak, pa reče otčinskom srdačnosti: »Dobro mi došao, viteže Grgure! Doista, za ovu važnu zadaću nisam mogao naći boljega viteza od tebe. Ta ti nosiš nebo ne samo u svojim očima, nego i u cielom svome biću, pa kudgod nogom staneš, kao da cvieće cvate.«

Mladi vitez prigne pred velikim meštrom koljeno i ustnama dodirne sjajan njegov prsten. »Ustani i poslušaj me,« reče veliki meštar i prieđe rukom preko čela. Lice mu se opet uozbiljilo, vjeđe spustile i na pola prekrile njegove smeđe oči. Vitez Grgur sjedne na hrastovu stolicu i zagleda se u svoga poglavara, velikog meštra. Iz cielog bića odsievala je ovome nadmoć i dostojanstvo. Za pojasom visi mu sjajan mač, posut draguljima, o vratu zlatan lanac sa zlatnom kutijicom, a u njoj čestica svetoga Križa. Često i često stavlja veliki meštar desnicu na tu svetinju, draguljima ukrašenu , ta on je vitez, ali vitez svetoga križa.

»Moj sinko,« započne poglavar, »poslanje i zadaća, za koju sam te odabrao, isto je tako težka kao i pogibeljna. Ona zahtieva odvažnosti, razbori-

tosti i šutljivosti. Budući da znadem, da tebe rese sve te vitežke kreposti, zato te odabrah. Poznata ti je svrha našega Reda: Borba za svetu vjeru i obrana križa Kristova! Zato nas i punim pravom prozvaše, vitezovi križari.«

»Plemeniti i milostivi veliki meštre,« započne vitez Grgur, kad je meštar zašutio. »Vaša milost znade, da s ponosom i veseljem služim našemu plemenitom redu, te nastojim, da budem pravi i vriedni križar. Ali od ovoga imena još mi je draže ime ‚Marijin vitez', jer sam se dušom i tielom zavjetovao svojoj uzvišenoj nebeskoj Gospodarici, i odlučio vjerno joj služiti do smrti.«

Veliki meštar nasmieši se dobrostivo ovoj odanosti presvetoj Djevici — ta nije to liepo oduševljenje bilo težko naći među križarima — a onda reče: Liepo! Samo budi uviek vjeran svojoj uzvišenoj Gospodarici! Ali nemoj zaboraviti ni na dušnosti, koje te vežu za ovu zemlju. Mi vojujemo za čast Božju i slavu svetoga križa; dižemo oružje protiv Kristovih neprijatelja i svake nepravde. Svu ovu zemlju naokolo moramo osvojiti za Krista i privesti je kršćanskoj kulturi. Trgovina i obrt mora da se razvije, gospodarstvo i zanat moraju procvasti, a u školama mora da se mladež uzgaja za uzvišenu zadaću, za sretnu vječnost i slavu svetoga križa. Pravda i zadovoljstvo neka svuda zavlada, gradovi i sela neka cvatu. S naše tvrđave Marijinog brda neka se razlieva rieka blagoslova po čitavoj zemlji. Zato, štogod činio, misli na visoku zadaću, pa se uviek pitaj, da li je ono, što poduzimaš, na korist našega reda i na čast svetoga Križa.«

»Vaša milosti,« počne vitez Grgur i stavi desnicu na prsa. »Vaša milosti, zaklinjem se svetim križem i liepim imenom presvete Djevice, da mi je samo jedno na pameti: postići svrhu našega reda i suzbiti neprijatelje sv. Križa.«

»A sada, moj sine,« reče veliki meštar, »da ti objavim svrhu tvojega putovanja: Poći ćeš na sjever do Baltičkog mora. Ondje na jednom poluotoku stanuje divlji i prkosni narod, u koga je srdce tvrdo poput morskoga grebena. Neobična viest doprla mi je do ušiju — strašna priča o krvnoj osveti i poganskom bogoslužju, koje još uviek ondje vlada. Stanovnici su doduše izvana prihvatili kršćanstvo, ali potajno se još drže starih poganskih običaja. Tamo na sjeveru u hrastovu gaju štuju oni svoja glavna božanstva: Parkuna, boga gromovnika, Pikula, boga smrti i Potrimba, boga vode. Pred njihovim kipovima neprestano gori sveta vatra, a po drveću vise pribijene lubanje neprijatelja. No najveća im je svetinja zmija, koju mliekom hrane. Staroga nadsvećenika Krivaita štuju kao božanstvo, a on u njima podjaruje mržnju na kršćanstvo. Kad se opije, kazuje im tobožnju budućnost i poziva ih na osvetu prema križu Kristovu.«

»Strašno!«, uzklikne mladi vitez.

»Na tebi je, moj sine, da izkorieniš i posljednji ostatak toga poganstva, te u onom tajnovitom, poganskom gaju usadiš drvo križa. Pokušaj mačem, ali nemoj zaboraviti ni blagosti, ni ljubavi! Nadam se, viteže Grgure, da ćeš ti ovo djelo odlučno i razborito započeti i uspješno završiti. — Putuj s Bogom, moj sine, — neka te prati sveta Djevica!«

Vitez Grgur ustane i duboko se nakloni pred svojim velikim meštrom. Premda je znao, da je rečeno sve, što treba, ipak je oklievao s odlazkom. Veliki meštar to opazi, pa ga dobrostivo zapita: »Želiš li, sine moj, još štogod?.... Ili te mori kakva briga? Kaži mi otvoreno.«

»Milostivi gospodine,« započne mladi vitez, »uviek mi je bilo težko to, što ništa ne znam o svojim roditeljima, ni o domu svojih djedova. Zato bih sada — kad polazim u sviet, da se borim za naš red, želio znati, gdje mi je dom. Hoće li mi vaša milost dobrostivo reći, što o tome znade?«

Veliki se meštar zamisli: »Vrlo mi je malo o tome poznato, moj sinko. U red si došao za moga predšastnika — kao maleni dječak. Jedva si tepao prve rieči. Red te je uzgojio, poučio u potrebnim naucima, naučio pametnom i dobrom upotrebljavanju oružja. Jedno ipak znadem: Roda si plemićkoga, o tome nema nikakve sumnje, inače te ne bi red primio. Ali kako ti je uistinu ime, i odkuda si, to ne znam kazati. Jedan siedi vitez-križar izvukao te iz plamena u jednom dvorcu i donio ovamo. Da te zaštiti od vatre, zavio te u plašt tvoga ubijenog otca, a glavu ti je pokrio njegovom kacigom. Na plaštu je bio obiteljski grb: brod razapetih jedara, dok su kacigu resila tri čapljina pera. To je sve, što znadem o tvome podrietlu.«

»Mnogo — a ipak malo,« odvrati vitez Grgur. »No ja sam i time zadovoljan. Morat ću imati oči otvorene. Brod s razapetim jedrima svakako znači, da nam je dvor uz more.«

»To bi moglo biti,« reče veliki meštar. »Ipak misli, sine moj, da je more široko. Na njegovim obalama stanuju tisuće, koje možda imaju isti grb kao i ti.«

»I to je moguće, Vaša milosti. Ali ja se nadam, da će se u mojim žilama uzburkati plemenita krv moga roda, tek što stupim nogom na domaće tlo ili se namjerim na dvor, u kome mi je bila kolievka.«

»Nemoj zaboraviti, sine moj, da je ovdje u redu tvoj dom i da si se tome domu predao dušom i tielom.«

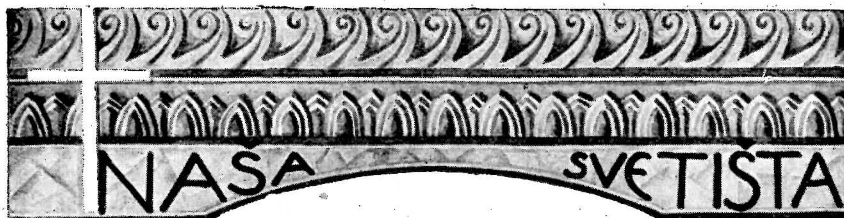
Vitez poljubi velikom meštru ruku i reče: »Ne ću toga nikada zaboraviti. Ma gdje bio, moje će srdce ostati ovdje na Marijinu brdu.«

Veliki meštar položi mu na glavu desnicu i reče: »Bog i presveta Djevica neka te prate! Sretan ti put! Budi čvrst i vjeran svojoj zadaći.«

Mladi Marijin vitez otide. Dolje u dvorištu popne se na konja i sa štitonošom izjaši iz samostanskog dvora. Onako na konju prigne se još jednom duboko pred kipom nebeske Kraljice, u znak odanosti spusti koplje, a oko ustiju poigravao mu je tihani smiešak, dok je govorio:

»Sladka Gospo, raja slavo,
Ljepša nego nebo plavo,
Rajski cviete divne boje,
Darujem ti srdce svoje.

(Nastavit će se.)

5. »To ti je tako, jer se radi o sv. Josipu«

Hrvati oduviek napose štuju i u pomoć zazivaju sv. Josipa. Ta nema kod njih gotovo obitelji, a da nije u njoj bar po koji mali ili veliki Josip, Joso, Jožek, Joža, Pepek, Pepica ili, kako se to već prekroji liepo ime Hranitelja Isusova, Zaručnika Marijina. Pa zato je i došlo do toga, da je stari naš hrvatski sabor proglasio sv. Josipa zaštitnikom hrvatskoga naroda i hrvatskoga kraljevstva. I upravo, kad je od toga vremena prošlo 250 godina, to jest godine 1937., podignuta je u Zagrebu nova crkva i osnovana nova župa sv. Josipa.

Zagreb u mnogo čem stupa putovima evropskih velegradova, pa zašto ne bi i briga za duše pošla takvim jednim putem? I pošla je. Pa zato kad pođeš cestovnom željeznicom kroz jednu od najživljih ulica zagrebačke periferije, najednom kroz staklo ugledaš križ na nekoj zgradi posebnog oblika, a zelenkaste boje. Upitaš onoga kraj sebe, šta je to, a on te upitno pogleda, ali ipak uljudno reče: »Pa to je župna crkva sv. Josipa«. A tako, pomisliš u sebi: to je dakle ono, o čemu se Glasnik sv. Josipa toliko razpisao, te molio prinose za tu gradnju! Ne samo on, nego i »Hrvatska straža«, »Nedjelja«, »Obitelj« i »Glasnik sv. Franje«. Da, to je bilo u proljeće godine 1935., kad su katoličke časopise poplavili letci o osnivanju nove župe i o gradnji crkve sv. Josipa. Savremeni život ne trpi otezanja, kod njega je sve brzo, neposredno. Odmah se pristupa poslu i prihvaća se u njegovoj srži, u središtu, na cilju. Tako je bilo i ovdje: Valja zapaliti luč katoličkog života u radničkoj četvrti gradske periferije, t. j. na Tratini i u jednom dielu Trešnjevke; valja zaustaviti poplavu bezvjerja, koje je tu počelo da nemilice hara. Počelo se dakle najprije s katoličkim vjerskim životom. »Tražite najprije kraljevstvo nebesko«, izravno, neposredno, a drugo sve, pa i ono vremenitih dobara, što je za to potrebito, će se već »dodati«... U jednoj, posve suvremenoj ustanovi, u dječjem skloništu Trešnjevke, služi se eto sveta misa. Prilike su takove, da se može reći, da se sv. Žrtva prikazuje na hodniku. Kako je velikodušna Crkva katolička, kad upravlja duševnim potrebama svoje djece! Vjernici se kupe. Dolaze na sv. misu, i to je prvi korak. Euharistija — hrana vječnoga života, započela je svojim

čudesnim djelovanjem. Četa vjernika se povećava, iz nje se odvajaju oni, koji gore apostolskim žarom za svoje sugrađane, stvara se odbor, skuplja novac i stvari potrebne za sv. misu, određuje i kupuje se zemljište, počinje se gradnja crkve. Prvi početnici svega toga gibanja tiho se smieše i hvale Boga. I kod gradnje pošli su modernim ubrzanim tempom. Ono, za što treba milijune, a to je velika crkva, kakvu su zamislili, i kakva će ovdje biti potrebna, to im je previsoko, išlo bi prepolako. U ugroženom nemirnom vremenu moglo bi i posve zapeti. Oni će poći drugim zgodnijim putem. Evo grade »privremenu« crkvu s prostorom za neko 1000 ljudi. Pod njezin će krov stati i stan za župnika, i župni ured, i stan za zvonara, i sakristija, te mala dvorana za sastanke crkvenog odbora i katoličkih družtava. Primjenjuje se moderni nacrt, da se izkoristi svaki kutić, tako da maleni prostor zadovolji što više potreba. Kad se jednom sagradi »prava« crkva, ova će gradnja biti podpuni katolički dom s modernom dvoranom za priredbe i nastupe. I sada, kad je ova »privremena« crkva već pet godina u uporabi, čovjek se mora diviti spretnosti ovakova nacrta i rada: Sve, što je najpotrebnije za život jedne župe od 15.000 duša, sve je tu. A župa živi, doista živi. Mnoge obitelji, koje nisu godinama zavirile u crkvu, ili su je polazile samo na Božić, (jer im je bila predaleko), sada je polaze svake nedjelje, pa i dnevno. Nedjeljom su u crkvi četiri sv. mise, a kod svake je crkva posve puna. U ovih pet godina podieljene su 129.652 svete Pričesti. Uz crkvu cvatu katolička družtva, organizovan je pjevački zbor, a i školska djeca svojim proljetnim glasovima ukrasuju duševni život ove mlade grane na stablu katoličke Crkve. Rekli smo, da je crkva »privremena«. Ipak, ona ne čini nimalo utisak privremenosti i praznine. Veliki oltar urešen je reliefom sv. Josipa, koji baš zato, jer je relief, i to obojani relief, daje učinak života, života sv. Obitelji. Tu su još dva pobočna oltara, križni put, izpoviedaonice, orgulje, a u sakristiji su zastupani svi liturgijski zahtjevi u crkvenim odjelima, kaležima i ostalim misnim potrebama. Sve je to u ovoj »privremenoj« crkvi, ali nije samo za nju, nego je sve takove

»Sveti Josip iz Trešnjevke«

veličine i vrste, da će biti sposobno i za onu novu, veliku »pravu« crkvu, koja će se svakako sagraditi velebna i liepa. U župnom uredu već su pripravljeni nacrti za nju, a kupljeno je već i točno izmjereno zemljište. Možeš vidjeti i sliku buduće crkve, kako će biti moderna, a ipak puna uzvišenosti i svete simbolike. Doći će ona kao kraljica među svoj narod, u ovu veliku, prijaznu župu sv. Josipa.

Lako je to sve ovako napisati i nabrojiti. Ali tko je ikad štogod započinjao i radio, osobito ako je to zahtievalo novčanih sredstava, taj će se začuđeno pitati: Odakle sve to? Kako to? Evo kako: Oni, koji su od crkvenih poglavara dobili nalog, da uvedu katolički život u ovaj dio grada, prihvatili su se posla samo uz uvjet, da bude župa predana zaštiti sv. Josipa. Bez njega, znali su, da ne će uspjeti, a s njime je to išlo tiho, veselo kao po ulju. Ta mi se i sv. Josipu molimo slično kao Majci Mariji: »Spomeni se, da se nije čulo, da bi ostao neuslišan, tko se tebi utekao.« I sada je još uviek ciela župa uvjerena, da je »to sve tako samo zato, jer se radi o sv. Josipu«. Da, taj veliki svetac Božji sudjeluje svojim zagovorom u svakom podhvatu ove župe, a gdje je on u blizini, tamo je sve nekako sigurno, milo i tiho. O tom smo uvjereni mi svi, a ne samo župa sv. Josipa na Tratini.

ŽALOSTNO NEZNANJE

U nekom župnom uredu stoji jedan mladi par. Došli su da se upišu za vjenčanje i da ih župnik izpita o istinama svete vjere katoličke. S njima je došla i mladenkina majka. Kad je kći počela odgovarajući zapinjati, požuri se majka da posreduje: »O, velečastni, moja je kćerka vrlo dobra katolikinja; ona ide sa mnom svake nedjelje poslije podne k misi, i tada nam svećenik Pokaznicom daje posljednju pomast...« Veliki pjesnik Dante zamislio je U PAKLU jedan dio vječno kažnjenih, a nad vratima njihove »sobe« stoji nadpis: »Neznanje«... Razmislimo o tome!

»Treba Gospodina samo podsjetiti na usluge, koje mu je činio sv. Josip, pa ćemo sve postići od njegove božanske dobrote.«

Bl. Agneza od Isusa

1. NEKI NAS PITAJU šta je to nacional-socijalizam i šta se to slavilo 30. siečnja ove godine. — Nacional-socijalizam je, ukratko rečeno, borba protiv boljševizma (komunizma), a 30. siečnja o. g. prošlo je deset godina, odkad je nacional-socialistička stranka došla u Njemačkoj na vlast. Da se tu doista radi o suzbijanju boljševizma, vidi se i po tome, što njemačka vojska uz pomoć naših legionara, u svim krajevima, koje je oslobodila, uzpostavlja vjerski život i otvara crkve, o čemu mogu naši predplatnici čitati po dnevnim novinama i tjednicima. Osobito o tim stvarima liepo piše »Katolički tjednik«, koji izlazi u Sarajevu.

2. SIVA KNJIGA. Dr. Mladen Lorković, ministar vanjskih poslova, predao je u velikoj dvorani zagrebačke trgovačke komore inozemstvu skup službenih dokazala o pustošenju partizana i četnika po našoj Domovini. Ovaj skup dokazala nosi ime »Siva knjiga«. Kod toga svečanoga čina bili su prisutni svi zastupnici stranih država i predstavnici novinstva, a g. Ministar je tom prilikom održao govor, iz kojega iznosimo neke odlomke: »Siva knjiga« prikazuje događaje, koji su se zbili odmah iza osnutka Nezavisne Države Hrvatske. Prema tome knjiga ne govori o pustošenjima, koja su kasnije izvršena. Knjiga iznosi službene dokaze i prema tome je slobodna od izmišljotina. Tisuće i tisuće Hrvata je ubijeno od šumskih ljudi, a hrvatskoj državi su isti odmetnici nanesli štetu od više milijarda. Oni se ne bore protiv pobjedonosne vojske, nego protiv hrvatskoga naroda. Prve su borbe započele u Čapljini (u Hercegovini). Ako su se neko vrieme iza toga ove šumske bande i razdielile, ipak do danas nisu prestala ubijanja i pustošenja. Jedan dio tih banda djeluje u komunističkom pravcu, dok se drugi bori za velikosrbske osnove. Ima među odmetnicima i takovih, koji su uvidjeli, da su učinili veliku pogrješku, pa su se vratili u građanski život. Na području Hrvatske od srednjega vieka do danas nije bilo ovakovih strahota i divljanja. U četničkim redovima nema ni jednoga Hrvata, a u komunističkom taboru ih se također jedva nađe. Sredstva partizana su strašna. Može se navesti čitav niz gradova i sela, gdje su četnici ili parti-

Genoveva Rostovčan, Zagreb; Ana Wujkov, Sarajevo; Marija Micić, Vrpolje; Mandaljena Štutz, Vinkovci; Doroteja Dobranić, Kloštar Podravski; Ljubica Arh, Gerovo; Vjekoslava Starčić, Zagreb; Fanika Basković, Zagreb; Franciška Strišković, Donji Miholjac; Kristina Dakić, Zenica; Berta Gas, Osiek. — Pokoj vječni daruj im Gospodine, i svjetlost vječna svietlila im! Počivali u miru! Amen.

zani vladali neko vrieme i tamo stvorili pravu ljudsku klaonicu. U glavnom su ubijali tisuće muslimana Hrvata. U Hrvatskoj su izvršeni napadi na željezničke vlakove, zapaljeno je žito, poubijani nedužni ljudi, a bilo je slučajeva, gdje su partizani žive ljude natakli na ražanj i izpekli. Drugima su izvadili oči i t. d. »Siva knjiga« sve ovo prikazuje službenim potvrdama. Tako iznosi potankosti o mučenju i dokaze, kako su na lomačama spaljivali nedužne žrtve samo zato, jer su se priznavale Hrvatima. — Žrtve su težke, ali povjestni značaj i vriednost hrvatskoga naroda kroz to postaju sve veći. Mi ćemo dočekati konačnu pobjedu, koja će hrvatski narod nagraditi za sve žrtve« — završio je svoj govor dr. Mladen Lorković, ministar vanjskih poslova. — Dne 23. siečnja o. g. predao je Dr. Mile Starčević, ministar narodne prosvjete, u Radničkoj komori »Sivu knjigu« hrvatskoj javnosti. Na tom su sastanku bili predstavnici svih družtvenih redova grada Zagreba i okolice, a otvorio ga je prigodnim riečima sam g. Ministar. Tom se je prigodom među prisutne dielila »Siva knjiga«.

Vlastnik: Samostan milosrdnica u Zagrebu, Frankopanska ul. 17. — Častna majka Rozalija Ugarković, vrhovna glavarica. — Urednik Dr. Josip Lončarić. — Tisak Narodne tiskare, Kaptol br. 27. — Za tiskaru odgovara: Rudolf Vedo, Kaptol br. 27.

novo, bila sam prisiljena skinuti aparat — i od onda nisam ga više nikad nosila. Tome je sada 15 godina.

Hvala ti, moja draga Svetice Miomirisa! Čuvaj i dalje nevriednu službenicu Kristovu! Sestra **Emila Kalinik**, milosrdnica.

Oprisavci: Bio sam proganjan i izgledalo je, da se ne ću moći nikako izvući. U toj nevolji utekoh se Presv. Srdcu Isusovu, Majci Božjoj utješiteljici žalostnih, Sv. Josipu, sv. Antunu Padov. i blagopok. biskupu Langu. Nakon godinu dana dobijem sretno premještaj na bolje mjesto nakon što mi je uspjelo dokazati svoju nevinost. Hvala budi Presv. Srdcu Isusovu, Majci Božjoj, sv. Josipu, sv. Antunu Padov. i blagopok. biskupu Langu!

Isto tako zahvaljuju od svega srdca: Bož. Srdcu Isusovu, Nebeskoj Majci Mariji, sv. Josipu, sv. Obitelji, sv. Ani, sv. Anti Padov., sv. Tereziji od Maloga Isusa, sv. Roku, sv. Elizabeti, bl. Nikoli Taviliću, biskupu Langu, Petru Barbariću:

Zagreb: Za sve uslišane molitve **Alma Brkić.**
Posavski Bregi: Za sve primljene milosti **Josip Klobuk**
Gorjani: Za pomoć u mnogim potrebama. **Anica Semeljanac**
Narta: Za mnoge primljene milosti **Đ. R.**
Volovje: Za ozdravljenje djeteta i što se našla izgubljena stvar. **Zorica Nežić-Šamec**
Glina: Za mnoge primljene milosti **Sestra milosrdnica**
Drenje: Za pomoć u velikoj nuždi **Bara Ham**
Vrbanja: Što sam bila oslobođena od velikog zla i za jednu primljenu milost **Terezija Ćosić**
Belec: Za položeni izpit **Anka Bočkaj**
Sl. Šamac: Za mnoge milosti **Ćosić Barbara**
Lupoglav: Za primljene milosti **B. Kovačić**
Sv. Iv. Zelina: Za čestu pomoć kod gospodarstva, što se brat sretno vratio iz zarobljeničtva i što se sestra čudom spasila za rata u Belgiji, te stigla na sigurnije mjesto **E. Č.**
Lun: Za pomoć u velikoj biedi i nevolji **Viktorija Badurina**
Čučerje: Što je ozdravila od težke bolesti, od koje je bolovala više godina i za druge bezbrojne milosti. **M. Z.**
Račinovci: Za ozdravljenje, za pomoć u velikoj nevolji i žalosti i za sve druge milosti **Kata Abramović**
Banja Luka: Za veliku primljenu milost **Jela Glavaš**
Sirova Katalena: Za mnoge milosti **J. L.**
Zagreb: Za pomoć u mnogim potežkoćama **Fanika Zagoričnik**
Kalendarovac: Za utjehu i pomoć u žalosti **Harazim A.**
St. Petrovoselo: Za sretno uspjelu operaciju **Arkica Keliš**
Retkovci: Za mnoge uslišane molbe i primljene milosti **Dragica Tomić i Marica Božić.**
Lukač: Za mnoge primljene milosti **Anka Pavić**
Platičevo: Za sretnu operaciju i mnoge druge milosti **Vera Šimić**
Pavelićevo: Za sve milosti **Sofija Pizent,** udova.
Breza: Za podpuno i brzo ozdravljenje sina **Jozefina Sokal**
Virovitica: Za jedno veliko ozdravljenje **Marija Zbunjak**
Zagreb: Za primljene milosti **Redovnica**
Zemun: Za pomoć kod selenja **Livija Grahovac**
Beočin: Za ozdravljenje sinčića **Sofija Kelc**
Šmrika: Za pomoć u velikoj brizi i nesreći **Zdravko Čandrlić**
Molve: Za primljene milosti, što je sin oslobođen vojske **M. P.**
Zagreb: Za sretan povratak sestre iz Bosne **Roza Vorih**
Zagreb: Što mi se izpunila na oko neostvariva želja i za još jednu drugu milost **Profesorica**
Mihovljan: Za ozdravljenje sinčića i druge milosti **Kušek Marica**
Drenovci: Za ozdravljenje **Veronika Šerer**
Sibinj: Za sretnu operaciju **Lucija Travarević**
Lun: Za pomoć u velikoj nesreći **Lucija R.**

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

POTVRDA

Popunjava uplatnik

Iznos od ______________ Kn ____ b

slovima Kuna ______________

uplaćen je danas
na ček. račun br. **39-367**

Ime vlastnika ček. računa:

**Odbor za gradnju župne crkve sv. Josipa
na Trešnjevki, Zagreb**

Uplatni br. po dnevniku ______

Plaćena pristojba Kn ____ b ____

____

Podpis službenika

Tisk. br. 106 š. „Uplatnica“

Dar za gradnju crkve sv. Josipa na Trešnjevki

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

OBAVIEST

vlastniku čekovnog računa

Popunjava uplatnik

Iznos od ______________ Kn ____ b

uplatio je

Ime uplatnika ______________

u korist ček. računa br. **39-367**

**Odbor za gradnju župne crkve sv. Josipa
na Trešnjevki, Zagreb**

Dne ______________

POŠTANSKA ŠTEDIONICA U ZAGREBU

TEMELJNICA

za knjiženje

Popunjava uplatnik

Iznos od ______________ Kn ____ b

uplatio je ______________

na ček. rač. br. **39-367**

Dne ______________

Uplatni br. po dnevniku

Ovaj dio ostaje kod Štedionice i na njemu se ne vrše priobćenja vlastniku čekovnog računa

* Prostor za priobćenja vlastniku računa *

Ovom čekovnom uplatnicom može izvršiti uplatu na blagajnama Poštanske štedionice ili njezinih podružnica ili na svim poštama u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj svaka osoba do neograničene svote i bez dokaza iztovjetnosti.

Popunjavanje uplatnice vrši sam uplatnik, i to ili rukom (samo tintom), ili tiskom ili pisaćim strojem. Potvrdu potvrđuje blagajna Poštanske štedionice ili pošta i vraća je uplatniku. Datum na uplatnici mora odgovarati danu uplate.

Potvrda je podpun dokaz izvršene uplate za račun vlastnika čekovnog računa, kad je snabdjevena uplatnim brojem, podpisom ovlaštenog službenika pošte ili Poštanske štedionice i otiskom žiga.

Nejasno popunjene, poderane, uprljane, izpravljene ili brisane čekovne uplatnice pošte ne smiju primati.

Potrage se primaju samo u roku od 3 god

Novi: Za ozdravljenje **Cila Piškulić**
Bol: Za ozdravljenje kćerke od težke bolesti, iako je liečnik izjavio, da joj nema pomoći **Marica Barhanović**
Nova Gradiška: Što se sin već četiri puta sretno kući iz vojske vratio, premda je bio na opasnim položajima **V. B.**
Posav. Bregi: Za mnoge primljene milosti **Ana Haman**
Sračinec: Što je unuk ozdravio i sretno se vratio iz bolnice, te za mnoge druge primljene milosti **Barbara Gorup**
Đakovo: Za sretan porod kćerin i za mnoge druge primljene milosti **B. M.**
Marijin Dvor kraj Daruvara: Što sam sretno izmaknuo pogibelji da prekinem učenje i put do svećeničkog i redovničkog zvanja **Ivan Crnjaković, novak salez. družbe**
Vrbanja: Za ozdravljenje **Anka Marušić**
Milna: Za sretno putovanje moje sestre **S. L.**
Osiek: za ozdravljenje djeteta, što je muž sretno položio izpite i spasio se od komunista i za mnoge druge milosti. **Šegotić Danica**

Mjeseca ožujka 1943. god. slavi se u Crkvi katoličkoj:

1. P. Albin, biskup u Angersu umro god. 540.
2. U. Simplicije, papa 468-483. — Lucije i drugovi, muč.
3. S. Kunigunda, žena sv. Henrika II., cara.
4. Č. Kazimir, poljski kraljević. — Lucije I., papa i muč.
5. P. Ivan Josip od Križa, franjevac. — Hadrian, muč.
6. S. Perpetua i Felicitas, muč. — Fridolin, opat.
7. N. **Petdesetnica.** E.: Isus proriče svoju muku. — Toma Akv.

8. P. Ivan od Boga, osn. reda Milosrd. braće.
9. U. Franciska Rimska, udovica.
10. S. † Pepelnica (Čista srieda) — Četrdeset mučenika.
11. Č. † Eulogije, svеč. i muč. — Sofronije, patr. jerus.
12. P. † Grgur I. Veliki, papa 590.—604. i crkv. učit.
13. S. † Nicefor, carigradski biskup. — Eufrazija, djev.
14. N. **Prva korizme.** E.: Đavao napastuje Isusa — Matilda.

15. P. † Lujza Marillac, suosnivačica Sestara mil. 1660.
16. U. † Herbert, nadbiskup u Kölnu.
17. S. † Kvatre. — Patricij (Patrik), biskup u Irskoj.
18. Č. Ćiril Jerusalemski, biskup i crkveni učitelj
19. P. † Kvatre. **Josip, zaručnik Bl. Djevice Marije.**
20. S. † Kvatre. Niceta, biskup. Bl. Ambrozije.
21. N. **2. Korizme.** E.: Preobraženje Isusovo. — Benedikt.

22. P. † Benvenuto, franjevac. — Oktavijan, muč.
23. U. † Josip Oriol, svećenik, dobrotvor siromaha.
24. S. † Gabriel arhanđeo. — Simeon, dječak i muč.
25. Č. † Navješćenje Bl. Dj. Marije: B l a g o v i e s t.
26. P. † Emanuel i drugovi, sriemski mučenici.
27. S. † Ivan Damašćanin, biskup i crkv. učitelj.
28. N. **2. Korizme. E:** Isus izgoni đavla, koji je bio njem. — Ivan Kapistran, franj.

29. P. † Eustazij, učenik sv. Kolumbana i opat.
30. U. † Ivan Klimak (Ljestvičar) opat i crkv. pisac.
31. S. † Balbina, djevica. — Benjamin, đakon i muč.